

MAGDA'S BALLINGSCHAP.

DOOR NANNIE VAN WEHL.

Magda boog zich over de trapleuning heen en hield den adem in, om elk gerucht op te vangen, dat zich beneden zou laten hooren. Doch niets vernam ze, dan heel, heel gedempt de stem van den dokter, die met haar moeder sprak achter de gesloten deur der voorkamer.

Zou dat gesprek dan nooit ten einde zijn? Ze stond al zoo lang hoven aan de trap, dat haar rug pijn deed van het vooroverbuigen.

Al honderdmaal had ze zich verbeeld, dat de dokter nu zijn stoel wegschoof en opstond. O, als hij nu toch eindelijk eens de trappen afrende op zijn eigenaardige manier — als hij toch eindelijk het portier van zijn koetsje dicht trok met dien korten driftigen klap, dien ze zoo goed konde!

Haar hart ging hoe langer hoe angstiger kloppen. Als de dokter zoo lang bleef, en zwoevel met moeder praatte, was Rlet zeker heel erg ziek. O, indien hier in huis eens iemand dood moest gaan!

Magda barsste in snikken uit van angst en spanning.

Plotseling hield ze op met huilen en bleef met groote, angstige oogen voor zich uit kijken, — als Willy eens doodging! Kleine Willy, haar schat, het liefste wat ze op de wereld had, haar kleine broertje.

Ineens was de dokter bij de deur. Ze hoorde hem zeggen: „Nu, adieu, mevrouw! Ik zal dadelijk uw man gaan opzoeken!” En toen kwam hij naar boven toe, inplaats dat hij de trappen afrende.

Boven vond hij Magda, en toen hij haar heetbeschreid gelaat zag, schudde hij het hoofd, stak zijn arm door den hare en nam haar mee naar haar kamertje.

„Maar, maar, wat een verdriet! Hoor eens, je moet eens gauw ophouden met huilen!” begon hij op zijn prettigen, beallsten toon. „Ik heb de hulp noodig van de oudste dochter des huizes. Marie krijgt roodvonk — en dus mogen jullie niet bij haar — en zoodoende moet Marie weg, of julle. Omdat je moeder er heelemaal niet toe te bewegen is, Marie naar het ziekenhuis te brengen, hebben we afgesproken, dat julle weggaan, jij en Willy. Voor Willy is gezorgd. Vanmorgen zag tante Marie het gevaar al aankomen en heeft toen bij voorbaat gezegd, dat ze Willy bij zich wou hebben. Waar jij naar toe moet, weten we nog niet, maar daar zal je moeder eens op verzinnen, terwijl ze een andero japon aantrekt en zich ontamet. Want jullie willen toch zeker wel afscheid van haar nemen. En nu kwam ik bij jou, dat je vast aan het pakken zou gaan, voor jou en Willy. Hull nu niet zoo, want de ziekte is heelemaal niet gevaarlijk, alleen willen we er jou en Willy liever niet aan wagen. Kom, wees een flinke oudste dochter! Lieve hemel, dat is vijftien jaar, dat zal wel ergens heen-gestuurd worden, waar het heerlijk is en waar ze zomer kan vieren.”

Magda lachte door haar tranen heen, maar het ging niet van harte.

„Ik zal voortmaken, dokter!” was al, wat ze zeggen kon. Toen bet ze den dokter uit, lachte nog maar weer eens om al zijn bemoeidigende en hartelijke afscheidswaarden en krom toen langzaam, langzaam de trap weer op, met een gevoel of ze doodmoes was, of ze een vreeselijk pak slaag had gekregen.

De deur uit — zij en Willy — en zonder elkaar! En dan: „Waar jij naar toe moet, dat weten we nog niet!”

Langzaam ging ze haar kamer door en trad op het balkon. Beneden in den tuin lag Willy's krulwagen omver geworpen, zijn schop en zijn zweep ernaast. Willy was uit met de kinderjuffrouw.

Wat zou hij staan te kijken, het kleine ventje, de schat! Hij zou het wel dol, dol-prettig vinden, uit logeeren te gaan; hij tante Marie was de tuin veel grooter en daar was een neefje en een nichtje van zijn jaren — waar Magda naar toe moest, dat wisten ze nog niet.

Magda liet haar oogen dwalen langs de balkons en serres van de huizen tegenover haar.

Overal zaten gezellige, bekende mensen van het heerlijke zomerweer te genieten. Alle serredeuren waren wijd opengeslagen, hier en daar stond een theetafel op het balkon, overal zag Magda gezellige, knusse tehuisjes — daar moest zij vandaan en waar ze naar toe moest, dat wisten ze nog niet.

Ze begon een zeurig deuntje te neurien, zonder dat ze er erg in had. Ze had het van een vrouw gehoord, die wel eens op straat zong, terwijl ze een bruinrieten kinderwagen voortduwde.

Opeens merkte Magda, wat ze neuriede... „Verdreven van huis”, was het refrain. Toen ineens, moest ze een beetje om zich zelf lachen, omdat ze de zaak zoo hoog op nam, maar het akelige gevoel, dat ze had, wilde maar niet weggaan.

„Ze zullen wel een plaatsje voor je opzoeken, waar je heerlijk zomer kunt vieren!” Die woorden van den dokter kwamen haar weer in de gedachten. Oeh wat, zomer vieren kon ze net zoo goed hier, in Amsterdam, met Willy! Zomer vieren kon ze best op het balkon van haar kamer, als ze haar maar met rust lieten en Willy hij haar brachten!

Maar dat kon niet. Willy mocht niet meer in die besmette lucht ademen.

Toen werd ze opeens een beetje verstandiger. Ze streek de lange, blonde haren weg voor haar oogen, bette zich het gelaat en wilde net beginnen met haar linnengoed uit de groote linnenkast bijeen te zoeken, toen moeder binnentrad.

Moeder had geschreid, net als Magda. Ze zagen het van elkaar en lachten om

elkaar te troosten en te beloven flink te zijn. „Wat doe je?” vroeg mevrouw Wichers en ging op het bed zitten.

„Ondergoed bij mekaar zoeken. Waar moet ik naar toe, moedertje?”

„Ik geloof, dat ik het weet, kindje. — Je kent immers meneer en mevrouw Van der Laan nog wel? Ze zijn in geen heelen tijd hier geweest, omdat ze het zelf zoo druk hebben met hun werk en hun kinderen en dan, om uit dat heerlijke Gelderland naar Amsterdam te komen, is eerder een opoffering dan een uitspanning, vooral voor meneer en mevrouw Van der Laan, die zulke echte buitenmensen zijn. Nu, als jou de keus bevalt, zal ik dadelijk telefooneeren.”

Het was opeens of er een lichtpunt kwam in de duisternis van Magda's bedroefdheid.

Naar Terborg! Op het station zelf iogereen! Wonen een poosje, waar al die heerlijke dingen thuis hooren, locomotieven, spoorwagens, goederenwagens.

Magda was dol op sporen en alles wat sporen betrof. Vaak ging ze naar het Centraalstation, louter voor de pret. Als ze dan de reusachtige hal intrad waar de voetstappen en de stemmen opeens hol klinken, dan voelde ze zich een heel ander meisje, zoo gewichtig, zoo hizerd. En zich verbeelden, straks in te moeten stappen en meegenomen te worden in ijende vaart, ver, ver weg. Vaak bleef ze staan voor de portieren en las al die namen van heerlijke oorden, waar de trein ieder heen bracht, wie het geluk had, op de treeplank te mogen stappen. Ze kende het vertrek der bijzonder gewichtige treinen uit het hoofd, en was niet blijer, dan wanneer ze het net zoo trof, dat een harer lievelingstroken, de Fransche trein, de Engelsche, de doorgaande voor Hazel, op punt van vertrekken stond. Dan liep ze tussehen de reizigers rond en keek hon aan of ze van hun gezicht wilde lezen, hoe dat toch was, straks in te mogen stappen en meegenomen te worden.

„O ja,” zei ze, en haar stem klonk niet gemaakt-vroolijk meer, maar een tintje echte blijdschap was er in te hooren, „dat wil ik wel. Zal ik dan maar eens gauw alles bij elkaar pakken? Maar toe, mag Willy met me mee?”

Ze voelde, dat het een noodshot was, wat ze afvuurde, en dat het alle kans had, te missen. Het viel haar dan ook ternauwernood togen, toen haar moeder antwoordde, zoo beslist, dat geen tegenspraak meer mogelijk was: „Daar is geen kwestie van. Ik zou geen gerust oogjen hebben, als ik wist, dat Willy daar logeerde, midden tusschen al die rails en treinen, ook al weet ik, dat je eerder jezelf zoudt laten overrijden dan hem. En dan, als hij bij tante Marie is, kan ik hem zoo nu en dan zien. Ze zal wel eens met hem voorbij komen!”

Op eens gaf Magda een kreet van schrik. „O, moeder!” riep ze. „Wat leelijk van me! Ik vergoet heelemaal naar Riet te vragen. — maar ik had ook zoo het land! Hoe is het met haar?”

„Ze woelt erg en heeft hard de kourts. Maar de dokter verzekert me telkens weer opnieuw, dat er geen gevaar bij is, als ik maar precies doe, wat hij zegt, oppassen voor tocht en haar rustig houden.”

„Riet rustig houden! Ach, moedertje, wat een vervelende tijd wacht u nu toch! U in gevangenschap — en ik in ballingschap!”

En ze keek weer treurig voor zich uit. Doch haar moeder nam haar bij een arm, zette haar voor de linnenkast en dwong haar zachtjes, aan het werk te gaan. Zij zelve verliet de ballinge om te gaan telefoneeren. Na een kwartier kwam ze terug met de boodschap, dat Magda nog dezen avond, indien het mogelijk was, te Terborg verwacht werd.

En uur later stond de koffer gepakt.

Meneer Wichers was thuisgekomen en had een trein opgezocht. Het kon nog net, als Magda voortmaakte. Ze zou wel heel laat in den avond aankomen, maar dat moest dan maar eens voor een keertje.

„Maar ik moet Willy nog zien! Waar blijft Willy toch?” vroeg ze, rood van het haasten.

„Willy is van de wandeling dadelijk naar tante Marie gebracht. Juf heeft aan de deur rechtomkeer met hem moeten maken.”

Vader haalde zijn horloge uit.

„Ik geef je een kwartier, om heen en terug naar tante Marie te loopen, dan nog tien minuten om moeder goedendag te zeggen — en dan staat het rijtuig voor!”

Daar rende ze op en neer, in huil op de toenen, en buiten als een kwajongen, zoo hard, om nog een paar minuutjes meer voor Willy over te houden. Ze hield ze, toen ze bij tante Marie kwam, dat ze het kleine ventje niet anders dan sprakeloos kon omhelzen.

De jongen kreeg den indruk, dat er iets bijzonders aan de hand was en hij kuate haar, sloeg zijn beide armen om haar hals en zei met zijn helder stemmetje: „Ik vin je lief, hoor!”

De trunen sprongen in haar oogen. Ze ging even zitten om hem nog eens te bekijken. O, haar kleine prins met de bruine krullen en de heerlijke goudbruine oogen! Kijk hem daar nu staan, zoo slank en lenig in zijn kort truitje en broekje, met helgelkeurde randen aan het halsje, om de polsjes en bij de bruingebrande knietjes.

Een blik op de klok joeg haar voort. Nog één wilde omhelzing, waarbij ze Willy pijn deed, dat hij kreunde, en voort stoot ze weer, roepend door de gang, dat het klonk tot boven in het huis: „Dag, tante Marie! Dag, tante Marie! Ik heb geen tijd meer. Pas u goed op Willy.”

En weg was ze.

Toen ze drie kwartier later in den trein zat, had ze een gevoel, of ze voor het eerst in haar leven wist, wat haasten, en ook wat vermoeidheid was. Ze sloot haar oogen, leunde achterover en een glimlach gleed over haar lippen, omdat ze nu zoo lekker zat voor een heelen tijd en omdat ze zoo'n razende Roland was geweest, de laatste uren.

Toen ineens kreeg ze schik in de zaak. Hoera! Hoera! Daar zat ze in een trein, daar ging ze uit logeeren op het mooiste van den zomer en in een heerlijk oord, en dan op zulk een belangwekkende plaats — op een station! En hoe gewichtig voelde ze zich, dat ze allen mocht reizen. Straks overstappen in Arnhem — een wtkiel nemen — overstappen in Zevenaar, en daar een boetje wachten. Ze bekeek zichzelf eens. Moeder had waarlijk nog tijd gehad om de Razende Roland aan te kleeden als een keurige jongo dame. Haar rok en blouse had ze aangehouden, de blouse was niet al te vuil — gisteren pas schoon aangedaan — moeder had gauw een kicurig

dasje uit haar eigen verzameling gezocht en een brandschoon boord vastgeknoopt op de toch wat verfromfaaide blouse. Terwijl Magda een boterham at, had moeder het lange blonde haar in twee vlechten gevlochten, met groote zwarte strikken aan de languitgebreide punten, zoodat de strikken als twee zachte, zwarte vogels rondom haar heen dansten. Een slappe, witte vilten hoed met een gekleurde aluier erom stond aardig op het gescheiden haar en de grijze stofmantel, dien mevrouw Wichers opeens te voorschijn had getooverd, maakte met een taschje aan een langen riem, de jonge dame geheel reisavaardig, klaar om de wereld uit te reizen.

In het net lag een groote koffer, haar eigen koffer voor haar vacantiereizen, en naast haar stond moeders eigen reistaschje van krokodillenleer, waarin bij allerlei kleinigheden een boterham zat, die ze niet heel lang meer zou laten liggen, want haar mid-dagmaal was er bij ingeschoten.

Haar gedachten kwamen bij Riet terug. Hoe vervelend voor haar, dat ze juist in de vakantie ziek werd! Over twee weken zouden ze met hun allen op reis zijn gegaan. Dat schoot er nu geheel bij in. Arme Riet! Maar ook arme moeder, om nu den heelen zomer in dat heete Amsterdam te blijven en voor heel lang bijna opgesloten in huis, op den koop toe.

Midden in haar bezorgde overleggingen werd Magda opeens gegrepen door den cadans van den voortsnellenden trein. Dat was altijd zoo grappig! Als ze een poosje in een trein zat, hoorde ze ineens een woord of een zinnetje in haar gedachten, dat overeenstemde met het gedreun van den trein. Nu dacht ze: arme mamaatje! En de trein zei: „Panne-koeken! Panne-koeken!”

Een heelen tijd amuseerde ze zich met naar de treinconverstantie te luisteren. De trein stopte en toen hij zich daarop weer in beweging stelde, was zijn gesprek veranderd, met een lichte dreiging in zijn grommende bromstem klonk het: „Wou je soms wat? Wou je soms wat?”

Utrecht, stoppen!

„Niet overstappen, gelukkig!” had vader gezegd, toen hij den trein opocht. Maar Magda had best eens willen overstappen!

Hoe dol om daar te loopen op die lange, lange perrons of mee te gaan langs die steenen trappen naar beneden en dan, aan den anderen kant weer boven komen!

Ze hing uit het raampje en keek de perronvlakte over. Midden op het perron stond een steenen huisje, waar je ze wat op kon knappen. De juffrouw ervan stond in de deur en door een raam heen zag Magda een beetje gezelligheid: een tafel met een rood kleed, wat rood-pluche stoelen. Die juffrouw huisde daar dus, temidden der aanrollende en vertrekkende treinen — Magda had best zoo'n juffrouw willen zijn!

Voort ging het weer. Toen zei de trein: „Ach, hoe vervelend! Ach, hoe vervelend!”

Maar voor Magda was dat niet waar. Ze geloofde vast en zeker, dat het ook nooit waar zou kunnen worden, al spoorde ze veertien uren aaneen, net als de vriendin van hare moeder, die haar gezegd had het „Ach, hoe vervelend!” in den trein te kunnen hooren.

Voort vloog de trein, 't recht door, Gelderland in. De zon daalde, ging onder. — O, over de heide heen die avondlucht, donker in het oosten al, glanzend als goud in het westen.

In Ede kwam de conducteur het licht opsteken. Magda had nog aanhoudend alleen gezeten en, nu de trein voortrolde tusschen de heuvelruggen, nu haar telkens een blik gegund werd op de wijde heide, donkerbruin zich uitstrekkend tot den horizon, nu kwam er een dol gevoel van vrijheid over haar en ze danste in haar eentje een beetje door de coupé, ging languit liggen op de bank, hing een eind uit het raampje en lachte telkens hardop, omdat het zoo dol was, heelemaal alleen in een gezellig klein kamertje door de wijde landen te vliegen, omdat liet zoo dol was, eens heelemaal precies net zoo gek te doen, als je zelf wou, zonder dat iemand op de heele wereld er achter kon komen.

Oosterheek vlogen ze voorbij. Toen hegon ze haar wat gehavend tullet in orde te maken en toen de trein het station Arnhem binnenliep, zat ze heel deftig rechtop bij het raampje, keek uit naar een wiktie!, en tikte er een aan, met een fermcn, bealisten tik, of ze haar leven lang gewend was

geweest, over een leger knechts te bevelen.

De witkiel liep enkele stappen met den trein mee, rukte het portier open en nam vast haar handtasche aan.

Toen stond de trein stil onder ooverdoovend geraas van knarsende wielen en stootende buffers.

Langzaam en waardig stapte Magda uit en sprak: „Naar den sneltrein voor Zevenaar!”

„Dan moeten we ons haasten, juffrouw,” antwoordde de man en vloog letterlijk de coupé in om den koffier.

„De sneltrein vertrekt zoo dadelijk. Het zal een gelukje zijn, als we hem halen.”

„Geef mij die tasch maar!” riep Magda verschromt en was op eens weer de Razende Roland. Voort vloog ze op den aangeduiden trein af, die aan het andere perron stond. Haar hoed gleed achterover, als dol dansten de zwarte vogels van haar vlechten rondom haar; ze was den zwaarbelen witkiel een heel eind vooruit. Springend van opgewondenheid hield ze stil voor een damescoupé, een conducteur schoot toe, rukte het portier open, duwde haar erin, de witkiel zette de bagage zoo maar op den grond van de coupé, en daar ging de trein al, zoodat de witkiel mee moest loopen om zijn geld te krijgen. Magda gaf hem twee kwartjes in haar biljdschap en dankbaarheid, dat ze den trein nog gehaald had, en toen ze zat, schrok ze zelf van haar gulheid. Lieve deugd! Ze moest al haar uitgaven aan moeder verantwoorden, wat zou die zeggen van zoo'n vorstelijke gift!

De trein was al heelemaal op gang, toen ze om zich heen ging kijken. O, hemel, de coupé was tamelijk vol, al die dames hadden gezien, in wat voor radeloosen toestand ze den trein was ingestapt!

Ze kreeg een kleur van verlegenheid, streek haar haren weg uit haar gezicht, zette den hoed recht en bracht in orde, wat er verder aan haar verwilderd was.

Zevenaar! Een half uur oponthoud!

Ze droeg zelf haar bagage uit de coupé en bleef toen hulpeloos op het perron staan, zoo'n beetje als een landverhuister, vond ze, bij te zware pakken.

En daar ging de trein verder, Duitschland in! O, als ze toch eens mee kon! Ze

keek hem met een prullend lipje na. Ja, nou moest ze eruit, nu het juist goed ging worden! Ze liet haar bagage in den steek, liep voort tot den uitersten rand van het perron en keek den trein na, die in den zomernacht verdween. Langzaam trokken de drie roode achterlichten zich terug. Lang nog zag zij ze.

„Dragen, juffrouw?”

Een witkiel wees op haar onbeheerde bagage, die toch aan niemand anders kon toebehooren, want zij was de eenige in de buurt.

„Naar de wachtkamer tweede klasse,” zei ze. „En kom me dan halen, als de locaaltrein naar Terborg vertrekt.”

Ditmaal was het een heel deftige wandeling over het perron. Zij voorop met de handtasch, de witkiel er achter met den koffier.

Ze zocht een lekker boekje en wachtte.

Buiten op het perron, langs de ramen, zag ze een jong meisje op en neer loopen. Teikens keek ze eens in de wachtkamer en eindelijk trad ze binnen.

Magda zag haar aan en dacht: „Vin jij het ook zoo gewichtig om in je eentje op reis te zijn? Maar je moest meer bagage hebben, kijk, zooals ik.”

Toen kreeg ze een erge kleur, want het meisje stond haar aan te kijken, als wist ze, dat Magda het tegen haar had. Het was een aardig meisje, van Magda's eigen leeftijd, met zwart haar, donkere oogen en wangen als gewreven appelen, zoo frisch en blozend. Op eens lachte ze tegen Magda en kwam naar haar toe.

„Ik ben Tilly van der Laan,” zei ze, wat verlegen, „en ik weet zeker, dat je Magda Wichers heet.”

„O, wat leuk!” riep Magda. „Kom je me halen, zoo laat nog?”

„Ja, vader en moeder hadden geen gelgenheid, anders was er wel iemand al in Arnhem geweest, nu moet je het maar met mij stellen, wil je?”

„Wat graag, maar zeg, ik ken je nog wel! Hoe lang is het geleden, dat we elkaar voor het laatst zagen?”

„I,aat eens zien, acht jaar! Wat een tijd, hè? Ja, ja, we beginnen oud te worden. Jij was zeven en ik acht. Zeg, vindt jij

het ook zoo vervelend, als ze aanhoudend tegen je zeggen: „Wat ben jij groot geworden!”

„Nou!” antwoordde Magda, zóó uit den grond van haar hart, dat ze beiden proesten moesten.

Kort daarna stapten ze in en Tilly begon levendig van allerlei te vertellen.

Telkens bleef de trein stilstaan. Maar het was te donker om veel te onderscheiden.

„Nu komt Terborg aan de beurt,” waarschuwde Tilly, toen de conducteur bij een halte langs den trein liep en op zijn eigenaardige wisselende manier den naam der halte afriep: „Wijnbergen! Wijnbergen! Wijnbergen!”

Samen sjuwden ze den koffer uit het bagagenet. Tilly belastte zich ermee en Magda nam het handtaschje.

Terborg! Terborg! Terborg!

De trein stond nog niet stil, toen Tilly al op het emplacement sprong.

„Goelen avond!” riep ze en haar stem klonk helder in de heerlijke kalme buitenstille, die Magda dadelijk opviel.

Daar kwam de stationchef met zijn roode pet, de vader van het Staatsspoorkind.

„Van harte welkom, Maggy!” sprak hij en gaf haar een klinkenden zoen op de wang. „Dag robbedoes!” Dat was tegen zijn eigen dochtertje. Hij tilde de koffer uit de coupé, riep een arbeider en gearmd tusschen de twee meisjes in loopend, ging hij met haar over het emplacement naar het stationsgebouw toe.

Zoo'n heel, heel klein beetje viel het Magda tegen op het eerste gezicht. Ze wist wel, dat Terborg geen groot station kon zijn, maar ze had toch vaag van een stationshoog gedroomd, een boog dan maar! Terborg had heelemaal geen boog en het perron was niet van planken, maar met grint bedekt. Het stationsgebouw stond aan de lijn; beneden waren de wachtkamers, de loketten en kantoren, boven was de woning van den chef. Naast het gebouw stond een reusachtige goederenloods, zoo'n loods op een voetstuk, waar de treinen voor kunnen stilstaan. Voorhij het station lag een heel terrein vol rails en waggons, vol seinpalen waarboven roode en groene lichten brandden. Dat vond Magda groot genoeg.

Tusschen het gebouw en een klein houten huisje was een tourniquet, waarheen zich de weinige reizigers haastten, die ook met dien trein waren meegekomen. Daar moesten ze hun kaartjes afgeven aan een beambte. Magda vond het gewichtig, dat meneer de chef zelf in zijn huisdeur ging staan, schertsend dreigend haar tegenheld en zelf haar kaartje in ontvangst nam. Net wilde ze naar binnen gaan, toen Tilly zei: „Kijk daar aan den overkant, daar ligt nu ons zalig bosch, daar zullen we heel wat heerlijke uurtjes doorbrengen.”

Magda keek nog even om. Toen bemerkte ze, dat een lange gedaante, een jongen nog, dacht ze, stil bij de goederenloods stond. Het licht viel op zijn gelaat en ze zag duidelijk, dat hij haar scherp stond op te nemen. Toen haar blik den zijnen ontmoette, draaide hij zich om en slenterde heen, alsof het toeval geweest was, dat hij Magda zoo had staan aankijken. Daardoor vergat ze hem dadelijk weer.

Boven wachtte mevrouw Van der Laan. Ze was een allerliefste moederlijke dame, met net zulk dik zwart haar als Tilly en net zulke appelwangen. Frits was natuurlijk al naar bed.

Heel gezellig praatten ze nog wat. Mevrouw vroeg bezorgd naar Riet en Magda vertelde, hoe de dokter hen gerust gesteld had. Toen aten Magda en Tilly nog een avondboterham en bracht mevrouw haar naar een gezellig kamertje boven in het huis met breede open ramen, waardoor de heerlijk: zomernachtkoelte naar binnen woef.

„Sleep lekker, mijn kind,” zei mevrouw vriendelijk. „Morgen zal ik je maar laten slapen, want je zult een drukken dag gehad hebben.”

„Nacht, mevrouw,” antwoordde Magda. En toen: „Nacht, tante! Toe, mag ik tante zeggen? Dat is zooveel gezelliger!”

„Ik had het je zelf al willen voorstellen, kindlief, maar nu vind ik het nog veel prettiger, nu jij het uit je eigen doet. Wel te rusten!”

En weg was ze. Ze zat slapauwernood weer beneden, of Magda tierde al, vast en rustig, met een glimlach om den mond.

Door welk geluid ontwaakte ze toch den volgenden morgen? Poef! poef! poef!

stoude het onder haar venster. Een stem riep. „Vóór klaar? Achter klaar? Trekken!” Een schel gefluit tuitte in haar ooren.

O, hoe zalig! Ze woonde nu immers op een station.

Met een kreet van vreugde sprong ze het bed uit en liep naar het raam. Toen bleef ze staan, beduusd door de heerlijkheid van alles, wat ze zag.

Niet waar? Als je gewond ben, in Amsterdam te ontwaken, met door de balkondeuren heen opeens het gezicht op een rij huizen, een rij daken, op wat groene boomtoppen, die staan in kleine afgepaste tuintjes, dan is het wel heel bijzonder om nu voor je te zien een bosch waar de zon speelt op den bemosten grond. Een bosch van hooge boomen, zoodat je een heel eind erin kunt doorkijken, langs de stammen heen.

Dat bosch was het eerste, wat ze zag, omdat het 't heerlijkste was. Toen ging ze wat nauwkeuriger rondkijken. Na even haar blouse over haar nachtjapon te hebben aangedaan en een kam door haar haren te hebben gehaald, want ze bemerkte, dat het daar beneden al leven en beweging in overvloed was.

Naar links en naar rechts liepen de spoorrails, alsof ze met een llnlaal door het schoone land waren getrokken. Rechts maakten ze ver weg een bocht, links liepen ze tot den horizon door. Naast het bosch lag een weide met koeien er in en een paard met een veulen; achter die weide begon het bosch weer.

Vlak langs de spoorlijn had de chef een klein tuintje gemaakt, dat zich met zijn helle, felle kleuren van goudsbloemen en korenbloemen, Tilly's kwekerij, brutaal indrong in de rustige statigheid van het woud. Maar knusjes en gezellig leek het toch! Achterin stond een groep struiken, die een prietel vormden en daarin zag Magda een tafel met stoelen en een tuinbank. Daar was al iemand geweest in de vroege, want er lagen boeken en een handwerk.

Ja, hoe laat was het eigenlijk? Magda ging de kamer in om te kijken, haastig, want ginder kwam langzaam een goederen-trein aan en die wilde ze zien passeeren.

Acht uur zoowaar! Langslaapster die ze was!

Ze keerde toch nog even naar het raam terug, om verder de omgeving op te nemen. O, hoe zalig toch, die boomtoppen te zien wuiven in de zomerlucht!

Plotseling werd haar aandacht getrokken door een kleine stem, die zich zelf wilde overschreeuwen. Wat riep die stem toch? O, die was goed!

„Logée, logée!” riep het stemmetje al harder en harder. „Logée, waarom kijk je niet?”

Dat moest Frits zijn, maar waar was hij dan?

Langzaam rolde de trein voorbij en het stemmetje ging mee, dat hoorde ze wel. Ze keek, of hij soms ergens aan een open deur van een goederenwagon stond, maar neen.

„Haha! Hoera! Ik zie je well! Ik zie je well!” gierde de kleine stem. „Maar jij mij niet! Hoera!”

Nu klonk het stemmetje al verder en aanmerkelijk zwakker. En daar opeens zag ze een kleinen jongen staan in het hokje, dat boven aan sommige goederenwagens is getimmerd, en dat er half boven uitsteekt, het hokje van den remmer.

Daar stond hij en zijn dik hoofd was heeltemaal vuurrood van het schreeuwen. Magda moest hardop lachen om den kleinen jongen en wilde zich eindelijk eens gaan aankleeden, maar hij schreeuwde zoo hard dat ze het verstond, ondanks den aanmerkelijken afstand: „Blijf staan, ik kom terug!”

Werkelijk kwam de trein langzaam terug rijden, nu op een ander spoor en bracht den dikken bobbert mee.

„Ho, ho! Stop!” riep hij, toen hij Magda's raam weer naderde en gelukkig voor hem kwam het net met de plannen van den machinist uit, zoo te stoppen, dat Frits vlak voor het raam stil hield.

„Dag logée!” riep hij naar boven. „Hoe heet je ook weer?”

„Ik heet Magda! Dag, Frits!”

„Zeg, kom je in het bosch, maar dan moet je je haasten!”

„Na negen uur mogen we nooit meer over, weet je dat nog niet? Dan rangeeren ze tot twaalf uur.”

„Ik zal me haasten, hoor! Dag!“ En weg was ze.

Een half uur later kwam Tilly haar opzoeken en was ze net klaar.

„Het is maar om het rangeeren zie je,“ zei ze, zich verontschuldigde, omdat ze haar logée moest jachten. „Ze rangeeren van negen tot twaalf voor de fabrieken in den omtrek, en als we nu het bosch in den willen, moeten we voor negen erin en mogen er alet uit voor twaalf uur. Dan zijn we dus gevangen in het bosch, maar ik mag zoo'n gevangenis wel.“

„Nou, en ik!“ riep Magda.

„Vlug liepen ze naar beneden, Magda kuste tante Van der Laan goeden morgen en toen ontbeten ze haastig. Tilly had op haar gewacht met ontbijten.“

„Na zal je eens zien, wat we naar ons hol sleeten,“ zei Tilly lachend. Ze legde een grooten vlerkanten omslagdoek op tafel, gooidde er van alles op: boeken, een breikous, een klosje, waarop ze leidsels maakte voor Frits, met de kurkensteek, wat ballen en een gieterij, een doos chocola, die Magda had meegebracht, wat kroezen en twee flesschen melk. Toen bond ze de vier punten bij mekaar, stak een dikken knuppel onder de knoopen door, legde den knuppel over haar schouder en zoo trok ze met hufje en mudje de trap af, gevolgd door Magda, die veel pret had in de zaak.

„Grinder is een trapje om op de rails te komen,“ zei Tilly, toen ze op het emplacement gearriveerd waren. „Maar ik neem altijd den kortsten weg.“

Ze sprong van het emplacement af op de rails, dat de zaakjes in haar bundeltje rammelden. Magda, van wie Tilly niet veel verwachting had op springgebied, wegens haar grootsteedsche afkomst, sprong haar echter licht als een veertje na.

„Nu nog een hidernis nemen,“ waarschuwde Tilly. „Pas op de draden.“

Twee stellen wiseldraden moesten ze overstappen met een reuzenstap. Toen stonden ze in het bonte tuintje. Op de tafel in het prieel legde Tilly al haar hebbens en houden neer en ontknoopte den bundel. Het eerst nam ze het gieterij ter hand. Ze vulde het aan een put, die terezijde in het struikgewas stond en die Magda

een kreet van verrukking ontlokte. Zoo'n echte put van buiten was het, met een emmer aan een langen staak en zoo'n emmer kan dan op en neer.

Zorgvuldig begoot Tilly al haar bonte lievelingen. Magda vond het tuintje eigenlijk niets mooi, veel te verward en te fel van kleur, maar Tilly scheen zoo opgetogen over haar gebied, dat ze zich wel wachte, iets ten nadeele van het domein te zeggen.

„En daar heb je dan eindelijk Frits!“ riep Tilly uit en vloog hem tegemoet.

Ja, daar was hij. Een kleine poedige dikke jongen van vijf jaar, de handen in den zak, een gultige lach op het bolronde hloezende snoetje.

„Kom eens hier, Frits!“ riep Magda uitlokkend.

Hij kwam en bleef even voor haar staan, zijn handen in zijn zakken. Toen, alsof zij hem wel beviel, haalde hij een hand te voorschijn en gaf haar die, een stevige kleine jongensvuist was het, met putjes bovenop van dikte.

„Dag! Ik heb geen tijd!“ En hij stapte alweer op, het bosch in.

„Wat voor bezigheden wachten je dan. Janneke, mijn manneke!“ riep Tilly hem na.

„Karnemelk bestellen op Tandem!“ riep hij en ging door, een deuntje fluitend. Maar hij kon toch nog niet heelmaal goed fluiten, hij siste maar zoowat tusschen de tanden.

„Wacht, we gaan mee!“ riep Tilly, zette haar gieter neer en holde hem achterna, Magda bij de hand meetrokkend.

„Een hoed?“ vroeg Magda.

„Ben je goed!“ kreeg ze ten antwoord. En toen gingen ze aan het wandelen, soms tot aan de knieën in de struikheide, soms door laantjes, die Magda een kreet van verrukking deden slaken. Hoezee!

'e Avonds zaten ze in het prieeltje. Vóór hen gleden een paar rangeerende treinen op en neer, de roode achterlichten gloeiden als groote glimwormen, in de lucht verschenen roode en groene sterren, nu dichtbij, dan ver af, de seimlichten aan de lanstaarns. Een machinist boog zich ver uit de machine en riep: „Goedenavond, meneer Van der Laan!“ en zijn zware stem klonk ver boven het gestuur der machine, het knarsen der remmende wielen.

„Goedenavond, Donk!“ riep meneer Van der Laan terug en toen sprak hij tot Magda: „Dat is een van onze oudste machinisten, die zou je aardige dingen kunnen verhalen van het leven op de ralla, vooral dingen uit de goede jaren, die achter ons liggen, toen de treinen nog wel eens wachtten voor een hooikar, toen de machinist, wanneer de trein een station naderde, door een bepaald aantal stooten, den buffetpachter waarschuwde hoeveel potjes bier hij had klaar te zetten, voor de dorstige reizigers en het dorstige personeel.

Het station Terborg vereert hij altijd met zijn bijzondere vriendelijkheid, want daar is hij jaren en jaren geleden eens gered van een zware geldboete. Je moet weten, dat de machinisten altijd slechts op bepaalde plaatsen water mogen innemen. Ze moesten dus maar zorgen, dat ze genoeg innemen, om van de eene aangewezen plaats tot de andere te komen. Hij reed toen Laokoon, een oudje, dat al lang ter ziele is. En daar op een zomervond komt hij wanhopig, met halve vaart, hier vóór rijden bij mijn voorganger. Hij had niet genoeg meegenomen voor Laokoon's dorst, enfin, het water was op. Toen heeft de oude stationschef, die medelijden met den stakkerd had, het heele personeel, den klerk, de rangeerders, de arbeiders bijeen geroepen met hun vrouwen erbij. En hebben ze een lange keten gevormd van hier tot de groote welput. Daar werden de emmers gevuld, die ijlinge van hand tot hand gingen. Ach, hoe hij reed Laokoon voort, vooral toen de chef hem beloofde, er geen rapport ven te maken! Hij is altijd een aanbieder ietlerlijk gebieven van den ouden chef en nu die dood is, is zijn liefde op ons overgegaan.“

Magda lachte hartelijk om dit verhaal. Ze vertelden nog heel veel uit de jeugd van de spoorreinen, maar om tien uur lagen ze toch allemaal te bed.

Den volgenden ochtend ontwaakte Magda en zag opens in twee groote blauwe oogen.

„O, jou bengel!“ riep ze uit.

Want daar stond Frits, op zijn bloote voeten en in zijn ondertrui, waarover de bretels van zijn grappig nauw broekje nog los hingen. Op zijn rug hingen twee Keulsche waterkannen, die hij met een

rooden zakdoek aan de ooren bijeen had gebonden.

Nu hield hij den zakdoek van voren vast en stond heel gewichtig wat gebogen om den laast te torzen op zijn kleinen rug.

„Ga je mee waterhalen?“ vroeg hij.

„Waterhalen? Waarom? Hier is water!“ zei Magda verbaasd.

„Neen, drinkwater. Dit is waschwater.“

„Lieve deugd, hebben jullie hier water in soorten?“

„Nou in drie soorten,“ sprak Frits met trots. „Beneden in den put water om te schrobber, hier in de kranen om je mee te waschen en in het bosch om te drinken.“

Tilly legde haar later uit, waarom ze haar waschwater niet drinken kon. In de gronden langs den Ouden Ijzel is heel wat ijzeroer in den bodem, dat geeft het water een bijsmaak en het laat altijd geelronde kringen na in het glas. Maar in het bosch, uit den zandbodem ontsprong een heerlijke bron, en daar gingen ze altijd zelf het drinkwater halen. Ieder met een kan. Frits maakte dan ook deftig een kan los uit den zakdoek en bood hem Magda aan.

„Wacht. Ga dan even weg, dan kleed ik me gauw aan,“ beval het Amsterdamsche juffertje.

„Hé, mag ik niet eens kijken?“ vroeg hij, de teleurgestelde nieuwsgierigheid op zijn rood snoetje.

„Weineen, jij moet je toch ook nog aankleeden.“

„Nu, als jij zoo lief wilt wezen en even mijn petels vastmaken.“

„Bretels,“ onderwees Magda.

„Nou ja, doe je het effen?“

„En ga je dan zóó uit?“

„Wel ja, dat doen we altijd. Je moet ook op je bloote voeten.“

„Ik dank je lekker! Allo nou, marsch! Ik bent dadelijk klaar!“

Magda haastte zich vliegend. Terwijl verwonderde het haar wel vaag, dat ze nog niets van treinen hoorde. Het was zeker nog kostelijk, kostelijk vroeg.

Beneden in de huiskamer vond ze Frits, die een rooden zakdoek had opgezocht voor Magda's kan.

„Waar is Tilly?“ vroeg Magda.

„Die wilde niet mee! Ze is een slaapkop!“

Magda vond het eigenlijk vreeselijk leuk, om zoo met Frits alleen te gaan. Ze vroeg niet verder naar Tilly, at wat brood, dat in het huffet gesneden stond, dronk een paar teugen melk en ging met Frits mee.

„Wil jij nu zoo lief zijn en even de grendels van de deur doen?” vroeg hij, toen ze beneden kwamen.

„Is er dan nog niemand op? Hoe laat is het dan?” vroeg Magda.

„O, nog niks niet laat,” antwoordde Frita. „Ga nu maar mee, anders worden ze wakker.”

Wat kon het Magda eigenlijk schelen, hoe laat het was? Toen ze de grendels van de deur had geschoven en Frits de deur deed openvliegen, lag uitlokkend de lange laan naar het dorp voor haar. Ze was geen buitenkind genoeg om aan de schuine, nog roode zonnestralen te zien, dat het een rare tijd was om te gaan wandelen, en toch eigenlijk weer zoo'n zalige tijd.

Zwijgend liep ze naast 't rits voort, wiens kleine bloote voeten trippelden over den gladden grintweg.

O, hoe heerlijk was dit alles hier! Als Willy nu hier was, of moeder met Riet! Hier moest Riet toch eigenlijk ineens beter worden, in die lucht, dien zonneshijn, en o, daar zweefde de geur van bloeiende linden hen tegemoet.

Na een half uur waren ze in het bosch. Ze hadden het laatste kwartier druk gebabbeld over de geit en den bok en over Tilly, die straks snijboonen moest plukken langs de spoorbaan en voor elke duizend vijftien centen kreeg. Nu, die verdiende ze best, vond Magda, als ze daar al dien tijd in de gloeiende zon stond te plukken! Maar toen ze het bosch intraden, was Magda weer heelemaal stil. Want langs een klein paadje kwamen ze erin en het was, of ze in een reuzenkerk kwamen. Donker leek het voor hun oogen, die gekeken hadden in de morgenzonnestrallen.

Zachtjes liep de bodem op en droeg de stammen steeds hooger. Door heel veel bruine stammen heen zag je, en daarachter schitterde de morgenzon weer, want het bosch was niet groot. En op de helling stond de put. Magda liet den emmer zakken en trok hem weer op en ze vulden beiden hun kannen met het koele zuivere

water. Toen dronken ze uit den emmer, hun hoofden tegen elkaar, de kin beelemaal in het water, en natuurlijk duwden ze elkaar op het hoofd, dat hun gelaat een eindje vooroverdook ea het water in hun halzen liep. Toen namen ze de nu zware kannen weer voorzichtig op den rug en liepen naar huis terug, door de doodsche stilte. Geen treinen, niets. Magda liep op de teenen de huisgang door, schoof de grendels terug en kwam op het perron.

En toen, met de twintig minuten, die ze erbij moest tellen om den juistentijd te krijgen was het vijf uur! Vijf uur in den zomermorgen. Vier was het dus geweest, toen ze den weg naar het bosch insloegen. Nacht nog bijna, dat moesten ze eens in Amsterdam weten, dat Magdalena Wichers zonder bescherming in den zomermacht had rondgedoeld over de Geldersche hel, door de Geldersche bosschen!

Maar nu hegreesp ze ook, waar die wonderloomheid vandaan kwam, die haar bekreop. Ze had veel te kort geslapen! Toen nam ze een kloek besluit, stapte de spoorlijnen over, krom over de ritzelende draden en zocht een heerlijk plekje langs het beekje, een plekje als uit het lied: „Met een kussentje van mollig mos, een dekentje van varen, en een gordijn van blaren.”

En zoo sloop ze tot de zon hoog aan den hemel stond, sloop door, of de treinen al rangeerden, de stoomfluiten gilden, en werd pas wakker, toen Frits haar kwam vertellen dat Tilly haast een zonnesteek kreeg, ginder in den moestuin langs de spoorbaan.

„Luister eens,” begon Tilly dien middag en ze hette haar gloeiende wangen. „Ik heb geld noodig en nu blijf ik doorplukken, al moest ik verschroeiën. Ik noodig je niet uit in mijn tuinje, want je zou heelemaal verschrikkelijk verbranden. Maar ga nu met Frits wandelen, die weet nog beter den weg dan ik.”

„Frits is met den groentenboer mee naar Silvolde en Varseveld en zal dus wel niet voor het eten thuis zijn, maar ik zou het zoo dol, zoo echt-grootemenscherig vinden, als ik eens alleen uit mocht. Ik heb van morgen in de verte zoo'n leuken molen gezien, daar zou ik weleens heen willen.”

„O, den molen op den Paaschberg! Nou, als die je bekoren kan, ga dan je gang maar. En als je dan genoeg van den molen hebt, loop dan den berg op en verdwijn in het akkermaalshout. juffertje, juffertje, daar is het zoo zalig!”

„Ik ga even mee naar den moestuin,” sprak Magda en liep met Tilly voort langs de spoorbaan. Toen traden ze den moestuin in, maar nauwelijks had Magda een stap gedaan of Tilly greep haar met de kracht der wanhoop beet.

„Mijn komkommers! Mijn augurken! Je trapt op de ranken, daar moeten ze immers bitter van worden!”

„Dat wist ik niet!” sprak Magda berouwvol en keek hoe ze dan vorderen moest, als het verboden was op de ranken te trappen, want die lagen over de dwergpaadjes heen en bedekten ze geheel.

„Kijk, zóó!” deed Til voor en ze schoof teeder de ranken met de punt van haar voet op zij. Ze vorderde als een slak, terwijl Magda onbeweeglijk bleef staan. Maar Tilly arriveerde toch na een heele poos bij de staken waar de snijboonen omheen grneiden en begon haar warmen arbeid.

„Ga jij toch naar den Paaschberg, liefje!” riep ze Magda toe. „Hier!” en ze bukte, plukte ijlings wat lieve-vrouwen-bedstroo en wierp het Magda in haar schoot. „Veel plezier!”

„Ja, ik ga maar!” zei deze en ging voetje voor voetje terug. Toen langs de spoorbaan tot den overweg en daarop recht toe, recht op den molen aan.

O hé! Hoe zalig, alleen te zijn in het schoone land! Ze liep als op vleugelen en liet zich niet betugelen door de warmte; ze liep met veerlichte schreden den Paaschberg op.

Nu stond ze vlak bij den molen. O, dat was een grappige molen! Niet een hooge, zooals ze die in Holland kende, maar zoo'n lage, dat de wieden bijna den grond raakten. Toen ze toevallig boven omzag, begroep ze, waarom de molen niet hoog gebouwd was, ze zag het vlakke land ver beneden zich, zoo op den heuvelgrond stond de molen al hoog genoeg om te vangen al de winden des hemels.

Hoe reusachtig leek het wiedenviertal, van zoo dichtbij gezien! Telkens zelde er

een voor haar voeten neer, een reuzenwiek, half met zeldoek bespannen.

Omhoog vloog hij dan, hoog in de zomerlucht, maar reeds suide een andere haar voorbij. Dat waren dus de wieden, de soms moordende wieden van den molen! Wie hier een klap mee kreeg, was verloren, wie met een van hen werd meegevoerd was verloren, en onwillekeurig trad Magda een schrede terug. Dwaas, die ze was! Nu stond ze al wel zeven schreden van de plek, waar de wiek over den grond voortzeilde, ze liet zich bang maken voor niets. Kom, ze kon nog best een beetje naar voren, een stap, nog een, nog een.

Het angstzweet brak haar uit. Luid knarste het houtwerk van den draaienden molen, suizend vielen de wieden neer, sloegen neer uit de lucht. Iedere wiek deed een slag naar het meisje, dat stond te tellen en te berekenen, dat een angstspelletje speelde.

Kom, ze mocht niet bang zijn! Ze zag immers duidelijk, dat de voorbijvarende wiek nog twee voet van haar afbleef! Hoe is het mogelijk, dat je dan toch angstig blijft, doodelijk angstig. Voor haar straf zou ze nu nog één stap voorwaarts doen. Ze wist, dat het geen kwaad kon, die angst moest er uit.

Daar stond ze en stierf bijna van angst, iedereen keer, dat de wiek voorbij haar sloeg en haar rok deed opwaaien van den tocht. Dien rok hield ze vast, want die overschreed anders den vnet afstands die hier den dood beduidde.

Wat een heel, heel bijzonder spelletje! Ze zou het maar nooit een ander uideggen of aanraden, want wie zich vertelde in het aantal voetstappen...

Sijjt, wat sloeg zoo'n wiek neer! Hé, als je toch eens ongederd mee op reis kon gaan, de lucht in.

Daar werden opeens twee armen om haar middel gelegd, heel langzaam. Maar toen ze op wou vliegen van schrik en de eene stap voorwaarts noodwendig volgen moest, klemden die armen als een boei van ijzer. Ze werd opgetild, achterult weggedragen, en neurgezet, ver, ver weg van de suizendgevaaren.

„Ik geloof, dat je gek bent geworden, Magda Wichers,” zei een langzame, door-dringende stem.

Ze zag op, vol schrik en al dadelijk vol schaamte, want ja, dwaas was ze geweest, onverantwoordelijk roekeloos.

Het was de molenaar, die haar van een groot gevaar gered had.

„Magda,” zei mevrouw Van der Laan op een avond, terwijl ze aan de theetafel twee koppen thee schonk en ze op een blaadje zette: „Wil jij die even beneden brengen? Oom is op het telegraafkantoor; de klerk heeft tot negen uur dienst en is niet naar huis geweest, die tweede kop thee is voor hem.”

Magda had in de verlopen dagen zoo veel nieuws gezien, dat een bezoek aan het telegraafkantoor er nog bij ingeschoten was. Toch had ze zich al vaak voorgenomen, ook daar eens op haar gemak een kijkje te nemen, want teikens als ze op het emplacement er langs was geloopt, had het onregelmatige tikken en voortdurend suizen haar belangstelling gewekt.

Met de koppen thee op het blad daalde ze de trap af en kwam in de stationsvertrekken. De wachtkamer moest ze door om op het telegraafkantoor te komen.

Het toestel zweeg; dat was wel jammer vond ze, maar ze zou blijven, tot het weer begon. Ze deed voorzichtig de deur open om niet te stooten, en keek pas op van het blad, toen ze midden in het niet groote vertrek stond.

Iemand rees op van een stoel achter het toestel, de telegrafist.

Ze slaakte een kreet van verwondering. „Ik ben hier telegrafist,” zei hij verklarend en nam het blad over.

„Moet u daar niet heen?” vroeg Magda, en wees op het toestel.

Hij lachte om haar bezorgdheid.

„Hoe plichtgetrouw!” zei hij. „Maar ik word nog niet geroepen. Hoort u wel?”

„Ik hoor niets,” zei Magda verwonderd. „Niets tenminste als dat ongelijke getik.”

„U weet immers wel, dat al dat getik letters voorstelt, die woorden vormen. Hoor, nu tikken ze Winterswijk!”

„Hoe kan dat nu?” vroeg Magda.

Het toestel tikte door. Hij nam een paartje en een potlood en teekende het haar voor. „Kijk, zoo was het,” legde hij uit.

„Een stoot en twee lange tikken, dat is een w. Zóó: — — —. Twee stootjes, dat is een i. Zóó: — —. Een lange en een korte tik, dat is een n. Zóó: — —. Kijk nu verder. *Wim* heb ik al. Hier komt de rest: — *l - c* — — — *r - s - s - w - - - g - - - k.*

„Ik begin er iets van te begrijpen,” sprak Magda peinzend. „Maar hoe hoort u zoo gauw?”

„O, dat is...” gewoonte, wilde hij zeggen, maar had den tijd niet om zijn zin te voltooien.

„Terborg!” riep het toestel, duidelijk alleen voor zijn ooren, en hij zette zich ervoor, en nam een reepje papier in ontvangst waar al de geheimzinnige puntjes en streepjes op waren gedrukt.

Piotseling vloog hij de deur uit, en Magda hoorde hem buiten om den chef roepen. Hij had een haastbericht betreffende het rangeeren der treinen.

Magda keerde terug. besloot nog eens meer hier te komen.

De berichten van Riet bleven steeds gunstig. Toch moesten er nog wel drie weken verloop, eer Magda aan thuishomen kon denken. Ze gingen echter gauw genoeg om, Magda maakte verre tochten met Tilly en Frits, huide veel in het bonte bloementuintje, ging ook vaak naar den Paaschberg en speelde verstoppertje met Frits in het akkermaalshout.

En dan liep ze nog eens langs den molen, maar op een eerbiedigen afstand, en ze luisterde naar het suizend neerslaan der wieken, naar het klappren der wiekzeilen en het geknars en gekreun van het houtwerk. Ook lag ze veel in het bosch, aan den oever der heek en dan verlangde ze naar Willy en naar moeder en Riet, maar bovenal naar vader, en naar zijn studeerkamer. Als ze dan over de spoorlijn ging, zag ze de rails voortloopen, al maar voortloopen, die gingen naar huis toe. En als ze 's avonds de zon zag ondergaan, staarde ze lang, lang in den gouden gloed, daar in het Westen was haar huis!

Toen de hei paars begon te worden, kon ze eldelijk gaan. Ze ging met de stellige belofte, dat ze zou terugkomen als logé, niet meer als ballinge.